

*Казка заснована на давній іспанській
легенді під назвою «El rey durmiente en su
lecho», що означає «Королевич,
який спить у ліжку».*

Сплячий красень

Давним-давно була собі принцеса, яка страшенно нудилася. Їй, доньці короля й королеви, не дозволяли порибалити на акул, полазити по деревах, ба навіть пом'яти сукенку. Отож вона змушена була сидіти на балконі та спостерігати за іншими.

Щоб трохи розважитися, принцеса любила уявляти, як вона вирушає у захопливі мандри в далекі краї. Вона переносилася на острови, де у джунглях повно загадкових храмів. Вона перетинала крижані простори в пошуках драконових скарбів. З часом вона стала неперевершеною казкаркою — от тільки більше ніхто, крім неї самої, ніколи не чув її казок.

Одного дня вона сиділа на своєму звичному місці, поринувши у мрії, аж тут почула солодку пісню. Унизу стрибали на скакалці діти, співаючи:

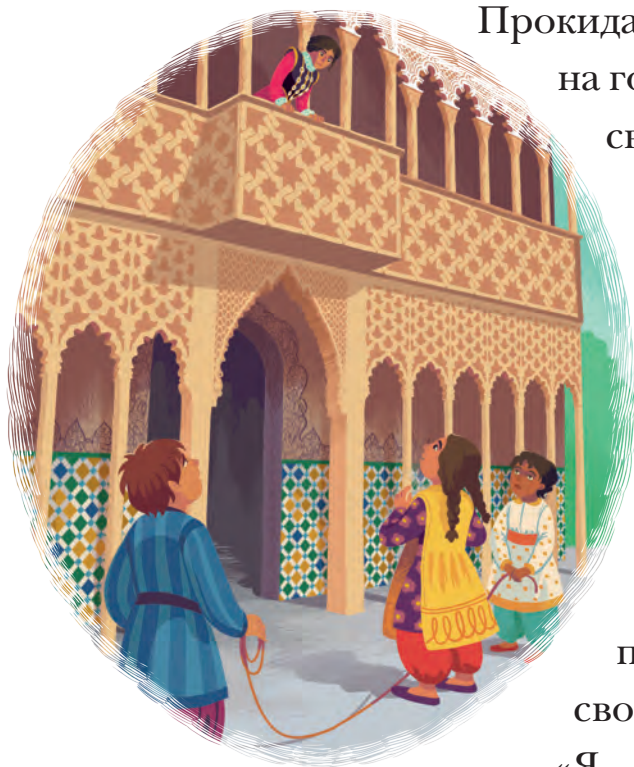
Принц спить і не прокине́ться
Аж до сонцес́тояння.

Принцеса зацікавилася. Такої пісні вона ще не чула.

— Що це за пісню ви співаєте? — гукнула вона вниз до дітей.

— Ну... це з казки, яку перед сном розповідала мені матуся, ваша високосте,— озвалася одна дівчинка трішки знервовано.

— А розкажи-но її мені,— звеліла принцеса.
— Матуся розповідала, що в далекому замку живе принц, який спить цілісінький рік.

Прокидається він лише

на годину, у вечір

свята літнього

сонцестояння.

А потім знову

засинає — до

наступного року.

Подейкують,

що він отак

спатиме, поки

не побачить,

прокинувшись, біля

свого ліжка принцесу.

«Я — принцеса,—

подумала принцеса.— Я можу його врятувати».

— А далеко цей замок? — запитала вона,
стараючись голосом не зрадити свого
хвилювання.

— Не знаю, але матуся казала так: щоб
дістатися туди, потрібно...— вона затнулася,—

стоптати залізні чоботи,— закінчила вона і знизала плечима.— Як на мене, це якесь безглуздя.

Принцесу не злякали такі чудернацькі вимоги. Того-таки дня вона загадала придворному шевцеві змайструвати залізні чоботи на її розмір.

Попросила, щоб вони були міцні, але

стильні. Швець одразу взявся до роботи.

Щойно чоботи були готові, принцеса

потихеньку вийшла з замку та взула їх.

І, дзенькаючи

і бренькаючи, потупала услід призахідному сонцю. І хоча вона вдягнула три пари шкарпеток, чоботи були важкі та страшенно

муляли ноги. Незабаром усі підошви були вже у водянках.

Та принцеса не зупинилася ні тоді, ні коли дійшла до чарівного лісу, куди навіть ніхто з чоловіків не наважувався зайти.

— На щастя, я не чоловік,— сказала принцеса, коли її спробував попередити про небезпеки лісу один козопас.

За деякий час вона дісталася заквітчаної галявини, з якої долинали солодкі пахощі. Неподалік збирала зілля приязна літня пані.

— Куди ти прямуєш? — запитала вона.

— Я шукаю сплячого принца, який прокидається лише у вечір літнього сонцестояння,— відповіла принцеса.— Ви часом не знаєте, де його замок?

— Гадки не маю, на жаль,— похитала головою літня пані.— Але мій синок Сонце, можливо, знає.

— Сонце? — трішки занепокоїлася принцеса.

— Так-так, я про сонце,— відповіла пані нетерпляче, неначе їй уже неодноразово доводилося це пояснювати.— Голова в нього

ясна, але він буває дратівливий. І, розумієш, часом пожирає людей.

Та хоробра принцеса була налаштована рішуче. Наполягла, що піде з літньою пані до неї додому, незважаючи на небезпеку. І, поки Сонце ще не вдома, заховалася в заповищеній шафі.

Визираючи у замкову шпарину, вона побачила повернення Сонця. Це був просто велетень і сяяв так ясно, що неможливо було роздивитися його обличчя. А його вбрання, здавалося, охоплене вогнем.

Знагла він крекнув і почав гучно шморгати носом, принюхуючись.

— Людським духом пахне! — вигукнув він, розпалюючись.— Буде що поїсти!

— Охолонь, дурне хлопчисько,— сказала до Сонця літня пані.— Хочу в тебе дещо запитати. У лісі мені зустрілася дівчина. Вона шукає замок принца, який постійно спить. Знаєш, де він?

— Зроду не чув ані про замок, ані про принца! — прогуркотів її син.— Але, понад сумнів, мої сестри-зорі щось про це відають. Спитайте їх.

З цими словами він позіхнув на всю пащеку й пішов у ліжко.

А принцеса, виснажена мандрівкою, теж задрімала просто в шафі. І проспала глибоким сном, поки її на світанні не збудили страшенний голод у шлунку і судома у вивернутій шиї.

Незабаром принцеса побачила, як виходить Сонце, щоб почати ранок. Літня пані приготувала для неї смачний сніданок — яйця й вівсянку. Принцеса якраз жадібно поглинала

його, коли одна по одній повернулися сестри-зорі після довгої ночі, де вони мерехтіли на небі. Вони теж були дуже втомлені.

Одну по одній принцеса розпитала їх, але жодна зірка не чула про сплячого красеня в замку.

— Можливо, той, хто тобі потрібен, це Вітер,— проспівала остання зірка.— Він повсякчас літає по всіх усюдах, зазирає в кожную шпарину і щілину — не зупиняється ні на мить. Упевнена: якщо хтось і знає, то тільки він.

Узявши з собою маленький обід, без якого її не хотіла відпускати літня пані, принцеса вирушила в своїх залізних чоботах далі. Вона тупала через прадавній ліс, попід могутніми деревами, які простягали в небо порослі мохом гілки й були вищі за собори. Серед тіней зблискували дивовижні квіти, а в кущах цвірінькали чудернацькі птахи. Але принцеса не звертала уваги на химерні краєвиди. Похмуро ігноруючи водянки на п'ятках, вона з брязкотом просувалася вперед.

«Скільки часу піде на те, щоб стоптати такі чоботи? — думала вона.— На вигляд вони дуже міцні».

Пообідала принцеса на залитій сонцем скелі, яка нависала над струмком, що жебонів унизу. Незабаром їй стрілася ще одна літня жінка.

— Куди це ти прямуєш у таких стильних залізних чобітках? — поцікавилася старенька.

— Я шукаю сплячого принца, який прокидається лише у вечір літнього сонцестояння,— озвалася принцеса.— Ви часом не знаєте, де його замок?

Старенька на мить замислилася.

— Ні, такого місця я не знаю.
Та, можливо, мій син Вітер щось підкаже.

